

után »Disznótorban« c. humoros versét szavalta el, amelyen jól mulattak. Mert közben szorgalmasan verselgetett is (1842. május 22-én »Borozó« című versét már az Athenaeum is közölte), sokat olvasott, sokat tanult, önerejéből képezte magát. Már ekkor eredetiben olvasta Shakespeare-t, megtanult franciául és még a rendezőjét is kioktatta, ha az idegen szavakat nem tudta helyesen kiejteni. Megyerit a »Tintás üveg« c. ismert humoros versében ekkortájt énekelte meg:

»Vándorszínészkorában Megyeri
(Van-e, ki e nevet nem ismeri?)
Körmölgeté, mint más, a színlapot
S kapott ezért
Vagy öt forintnyi bért,
Amint mondtam,
Vagy öt forintnyi bért«...

Elbbe az időbe esik az is, hogy véglegesen a Petőfi nevet választotta. Fehérvári lakása a színház mögötti kis uccában, ma Szent István ucca és Petőfi ucca sarkán, a Magyar György-féle házban volt, ahol Némethy György nevű színésszel közösen bérelt szobát. Közös ágyukért két-két váltó-forintot fizettek havonként. A házon most is ott áll az emléktábla ezzel a szöveggel:

Itt lakott
vándorszínész korában
PETŐFI
1842. nov. 9. — 1843. jan. 10.

Ezidőszerint mozi van Petőfi hajdani lakóhelyén.

Egy ízben a sűgő beteg lett és őt kérték fel, hogy a sűgőt helyettesítse. A büszke Petőfi megharagudott erre. Próbát után durcásan ment haza, este nem is vacsorázott, pedig csak átmenetileg bízták rá ezt a tisztséget, míg, Görbe Ferdinánd, a sűgő ismét jobban nem lett. Haragjában »A sűgő« címmel tíz strófás költeményt írt, abba öntötte ki mérgét. Amint ennek híre ment a társulatnál, maga a direktor, Szabó József, felvilágosította, hogy csak helyettesítés miatt használták sűgásra. Mire Petőfi is megbékélt, örömben pedig eltépte az új költeményt.

A társulat azonban nemsokára feloszlott és Petőfi is különvált. 1843. jan. 9-én még Székesfehérvárott játszott, 11-én pedig Kecskemét felé indult. És most átadjuk a szót az öreg Szupernek, ki a naplójában így emlékezik meg erről az utazásról: »Három napig utaztunk Fehérvárról Kecskemétre; hiában, tél van és jól föl kellett pakkolnunk a podgyászból. Velem, családomon kívül, még Petőfi és Körmendi Lina utazott egy szekéren. Első nap Penteleire értünk s eddig még csak tűrhető volt utunk Fehérmegyében, de tegnap átkelvén a Dunán, feneketlen sáron és homokon keresztül vergődünk nagy nehezen. A fiatalság azonban vígan utazott és egész úton dalolt. Petőfi is becsípven egy kissé a dunai révnél és meglátván Szalkaszentmártonnál a Dunaparton a csárdát, hol apja koresmáros volt, olyan entuziaszmuszba jött a kocsin, hogy nem lehetett vele boldogulni. Dalolt, káromkodott, mindent tett örömeiben.

Nőm fölkérte Petőfit, hogy ne káromkodjék olyan nagyon, mert bizony megveri az Isten, s még feldőlünk, pedig kis gyermekünk is velünk van a kocsin. Inkább menjen — úgymond — más kocsira, ahol nincsenek nők és gyermekek. Ő aztán el is ment nagy dühösen a nőtlen emberek kocsjára. No, volt ott aztán danolás, kiabálás s midőn az entuziaszmusz tetőpontjára ért, amidőn a Rákóczi-induló ezen strófáját énekelték a legdühösebben: »és ha rája harc, vihar dül, síkra szólít bajnokot«, kocsijuk egyszerre felborult. Nőm szentül hitte, hogy Petőfit veri az Isten, amiért oly szörnyen káromkodik, — úgymond — jó, hogy tőlünk elment, mert mi fordulhattunk volna fel. Éjjelre aztán Szabadszállásra s így Kunságra jutottunk. Itt aztán én is együtt mulattam Petőfivel, annak öröme, hogy most már Kunságban, azaz: otthon vagyunk!»

Kecskeméten szintén Némethy György volt a lakótársa; egy Dudásné nevű parasztasszonynál laktak. Az egyablakú kis szobában egyetlen ágy, fiókos szekrény, festett asztal, két szék volt az egész bútort. De nem hiányzott az íróasztal sem, ezt a buboskemenre patkája helyettesítette, ott írta a verseit, amelyeket már közölték a lapok.